

Arrest

nr. 197 975 van 15 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 8 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.–C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Somali te zijn en de Ethiopische nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de stad Jigjiga in de regio Ogaden. Uw vader was een bouwarbeider. Uw broer werkte als boekhouder bij de overheid in Jigjiga. Na een jaar in Jigjiga te hebben gewerkt werd hij naar de stad Dagahbur, Ogaden-regio, overgeplaatst. Negen maanden later kwam de Liyu Police bij jullie thuis om uw broer te zoeken. Zij beschuldigden uw broer, die ondertussen was verdwenen, van corruptie. Zij namen uw vader mee. Na een detentie van twintig dagen kwam hij om het leven door foltering.

U stopte met school en begon te werken om geld voor de familie te verdienen. Drie maanden later kwam de Liyu Police opnieuw bij jullie thuis. Zij legden jullie uit dat zij uw broer zochten en dat hij door hun eigen politiemensen, die van dezelfde clan waren als uw broer, werd gewaarschuwd en aangeraden te vluchten en lid te worden van het Ogaden National Liberation Front (ONLF). Vervolgens namen ze u mee. Na een detentie van twee maanden werd besloten dat u lid moest worden van de Liyu Police. Tijdens uw training werd u alleen gelaten door uw opleiders waarna u wegliep. U woonde enkele maanden ondergedoken bij uw oom. U vroeg met de hulp van een smokkelaar een paspoort onder uw eigen naam aan en nam op 8 juni 2016 het vliegtuig naar Turkije, vanwaar u verder reisde naar België. U kwam in België aan op 6 juli 2016 en vroeg op 8 juli 2016 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u medische attesten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkel bewijs van uw identiteit neerlegt. Op een asielzoeker rust nochtans de plicht om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Dit is des te opmerkelijker daar u wel een paspoort had waarmee u legaal het land verliet (CGVS, p. 4 en 10). Gevraagd waar dit paspoort is ontwijkt u de vraag volkomen (CGVS, p. 4). Wanneer de vraag herhaald wordt verklaart u dat "jullie werd gezegd het weg te smijten", zonder verdere uitleg (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom ze hadden gezegd het weg te smijten zegt u louter dat ze dit zeiden wanneer jullie in Kos, Griekenland, aankwamen en dat het paspoort slechts geldig was tot Turkije (CGVS, p. 4). Een dergelijke uitleg kan vanzelfsprekend niet overtuigen. De vraag wordt herhaald waarop u vreemd genoeg zegt niet te weten waarom u zich van uw paspoort moest ontdoen. U voegt hier vervolgens aan toe dat ze zeiden dat u gearresteerd zou kunnen worden indien u met uw eigen paspoort zou worden betrapt (CGVS, p. 4). Erop gewezen dat u als illegale reiziger ook zonder paspoort gearresteerd kon worden, ontwijkt u de vraag (CGVS, p. 4). Erop gewezen dat het, volgens uw verklaringen, uw bedoeling was om asiel aan te vragen in Europa en dat een identiteitsbewijs zoals een paspoort dan ook zeer belangrijk is en nogmaals gevraagd waarom u uw paspoort wegsmeet, zegt u dat u dacht dat er niet naar uw paspoort zou worden gevraagd, wat maar weinig geloofwaardig is (CGVS, p. 5). Dergelijke verklaringen voor het ontbreken van uw paspoort of enig ander identiteitsbewijs doen reeds ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielprocedure.

Dat u ongeveer een jaar na uw asielaanvraag nog steeds geen enkel identiteitsdocument weet neer te leggen klempt des te meer daar u reeds eerder de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden omtrent uw identiteit door te stellen dat u minderjarig was, terwijl u na een leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 15 juli 2016, drie jaar ouder, en meerderjarig, werd geschat. Dat u, bijna een jaar na dit onderzoek, nog steeds geen bewijs van uw identiteit neerlegt en u ongeloofwaardige verklaringen aflegt voor het ontbreken ervan doet, in het licht van uw eerdere misleiding, verdere twijfels rijzen.

U verklaart voorts gezocht te worden door de Ethiopische autoriteiten omwille van het vermeende lidmaatschap van uw broer bij het ONLF (CGVS, p. 8 en 9). Echter, uw verklaringen op het CGVS komen niet overeen met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op de DVZ verklaarde u dat uw broer beschuldigd werd van corruptie, dat mensen hem waarschuwd en dat hij bang was voor de hoge straf die stond op corruptie en uiteindelijk besloot te vluchten. Na zijn vlucht is hij lid geworden van het ONLF omdat hij teleurgesteld was in de Ethiopische autoriteiten. Op een dag, voordat de autoriteiten weet hadden van zijn recente lidmaatschap bij het ONLF, vielen ze jullie huis binnen en namen uw vader mee. Omdat de autoriteiten erachter waren gekomen dat uw broer bij het ONLF was kwamen ze nogmaals bij jullie thuis, waarbij u werd meegenomen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit dit relaas blijkt dat u gedetailleerde informatie bezit over wat uw broer meemaakte en zelfs over zijn gevoelens tijdens deze gebeurtenissen – "teleurgesteld in de Ethiopische autoriteiten" en "bang voor de hoge straf voor corruptie".

Echter, nadat u op het CGVS bij al deze gebeurtenissen telkens gevraagd wordt hoe u deze precieze informatie dan wel te weten zou zijn gekomen zegt u vreemd genoeg dat de Liyu Police dit allemaal zou hebben uitgelegd de dag dat ze uw vader kwamen arresteren en vervolgens de dag dat ze u thuis kwamen arresteren (CGVS, p. 7, 12, 13 en 16). U zou geen enkele andere informatie over uw broer hebben vernomen behalve wat de Liyu Police u toen heeft verteld (CGVS, p. 17 en 18). Niet alleen is het weinig aannemelijk dat de Liyu Police al deze details over de hele zaak bij u thuis aan jullie zou uitleggen terwijl ze jullie – u en uw vader – kwamen arresteren. Dit valt ook maar moeilijk te rijmen met uw relaas op de DVZ waar u een heel ander vertelstandpunt inneemt en zelfs de gevoelens van uw broer bij het nemen van zijn beslissing om te vluchten en vervolgens het ONLF te vervoegen, vermeldt.

Ook wanneer u op het CGVS de eerste keer uw relaas voluit vertelt neemt u het vertellersperspectief in en vertelt u eerst over de beschuldigingen van corruptie tegen uw broer en vervolgens over de waarschuwing die uw broer kreeg van clangenoten bij de autoriteiten – u wist blijkbaar dat ze van jullie eigen clan Reer Isaak waren. U zegt er tevens bij dat de mensen uw broer niet wilden arresteren en dat ze gedwongen werden (CGVS, p. 8). Echter, wanneer u vertelt over de incidenten waarbij uw vader, en vervolgens u worden gearresteerd zegt u niets over het feit dat de autoriteiten op die twee dagen alles in detail aan jullie zouden hebben uitgelegd. Over de arrestatie van uw vader zegt u louter dat ze op een nacht kwamen en hem meenamen. U vermeldt er louter nog bij dat u kon zien dat ze hem toen reeds begonnen te folteren (CGVS, p. 8). Over uw eigen arrestatie vertelt u zeer uitgebreid en in alle detail. Echter, opnieuw zegt u niets over de uitgebreide uitleg die de Ethiopische autoriteiten jullie gegeven zouden hebben over het wedervaren van uw broer (CGVS, p. 8).

Dat u op de DVZ en vervolgens op het CGVS een relaas vertelt vanuit een vertelperspectief met allerhande details maar na doorvragen blijkt dat u uiteindelijk louter wat informatie zou zijn te weten gekomen van de autoriteiten tijdens uw arrestatie en die van uw vader geeft de indruk dat uw asielrelaas uitgevonden is.

Wat betreft de corruptiezaak tegen uw broer blijkt dat u hier geen informatie over heeft. Gevraagd waarom uw broer plots van corruptie werd beschuldigd zegt u hier niets over te weten (CGVS, p. 12). U wordt vervolgens aangemoedigd zoveel mogelijk informatie over deze hele zaak te geven maar u zegt louter dat het mogelijk is dat deze zaak gefabriceerd werd door de autoriteiten omdat hij “misschien” het ONLF zou steunen (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom ze uw broer plots zouden verdenken van banden met het ONLF kan u louter zeggen dat hij, net als alle andere mensen, het ONLF “in zijn hart” goed vond (CGVS, p. 13). Wanneer de vraag later nogmaals gesteld wordt geeft u hetzelfde antwoordt (CGVS, p. 14). Erop gewezen dat u het over de mensen in het algemeen heeft en gevraagd naar concrete aanwijzingen en informatie over uw broer zegt u dat geen verdere informatie heeft (CGVS, p. 13).

Uw stelling dat uw broer mogelijk het ONLF zou hebben vervoegd houdt, nadat uw relaas tijdens het gehoor op het CGVS verder wordt ontleed, weinig steek. Immers, na enig doorvragen blijkt dat de personen, die uw broer zouden hebben gewaarschuwd dat de autoriteiten hem zochten – al dan niet voor corruptie – hem louter zouden hebben “geadviseerd” zich eventueel bij het ONLF aan te sluiten (CGVS, p. 20). Al deze informatie zou komen van de Liyu Police op de nacht dat ze u kwamen arresteren (CGVS, p. 20). Dat u op het CGVS en op de DVZ op verschillende momenten laat uitschijnen dat uw broer daadwerkelijk het ONLF zou hebben vervoegd – zo zegt u bijvoorbeeld op een bepaald moment dat u uw broer telefonisch niet kon bereiken omdat hij in de “bush” zat met het ONLF – terwijl na doorvragen blijkt dat hem louter werd “geadviseerd” om bij het ONLF te gaan op de dag dat hij werd gewaarschuwd dat de autoriteiten hem gingen arresteren, en u geen verdere informatie heeft vernomen over uw broer dan wat de Liyu Police u vertelde, doet verdere vragen oproepen (CGVS, p. 9 en 18). Bovendien is dit strijdig met uw eerdere stelling dat de personen, die uw broer hadden gewaarschuwd dat de autoriteiten hem zouden arresteren, hadden bevestigd dat hij daadwerkelijk bij het ONLF ging (CGVS, p. 13). Gevraagd of u weet of uw broer al dan niet daadwerkelijk het ONLF vervoegde antwoordt u immers dat “zij die hem hadden overtuigd” dit bevestigden (CGVS, p. 13). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt zegt u louter dat het de Liyu Police was die het vervoegen van uw broer bij het ONLF zou hebben bevestigd (CGVS, p. 18). Gevraagd wat u er dan mee bedoelde dat “zij die hem hadden overtuigd” het vervoegen van het ONLF door uw broer hadden bevestigd zegt u louter dat die personen, die de informatie over de aanstaande arrestatie aan uw broer lekten, de Liyu Police hadden geïnformeerd, zonder verdere uitleg (CGVS, p. 18). Dergelijke incoherente verklaringen houden weinig steek.

Verder is het opmerkelijk dat de autoriteiten u vrijlaten en vervolgens inlijven bij de Liyu Police, waarna u tijdens een training kon weglopen (CGVS, p. 9).

U verklaart in dit verband vagelijk dat de autoriteiten “een broer tegen een broer” wilden laten vechten (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom ze specifiek u wilden rekruteren geeft u geen antwoord op de vraag (CGVS, p. 19). Wanneer de vraag wordt herhaald zegt u dat ze door u te rekruteren en te laten vechten tegen het ONLF altijd zouden winnen, omdat ofwel u zou kunnen omkomen ofwel uw broer (CGVS, p. 19). Erop gewezen dat, indien de autoriteiten zouden willen dat u om het leven komt, zij u in de gevangenis konden laten en doen wat ze wilden, zegt u dat ze veel vliegen in een klap wilden slaan en dat ze hoopten informatie van u te verkrijgen die tot een arrestatie zou leiden (CGVS, p. 19). Erop gewezen dat het vervoegen van de Liyu Police op geen enkele aanwijsbare manier tot informatie over uw broer zou leiden, zegt u dat hij u “misschien zou bellen wanneer u bij hen was” (CGVS, p. 19). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen.

Uw beweerde problemen met de autoriteiten boeten verder aan geloofwaardigheid in door uw verklaring met een paspoort op uw eigen naam via de luchthaven het land te hebben verlaten (CGVS, p. 4 en 10). Gevraagd, aan het einde van uw uiteenzetting, of u problemen kende bij uw uitreis zegt u louter “dat is alles, ik vertrok” (CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u legaal met uw paspoort het land verliet via de luchthaven terwijl u gezocht zou worden door de autoriteiten zegt u louter dat het niet uw keuze was maar die van de smokkelaar. U voegt hier vreemd genoeg nog aan toe dat u niet dacht dat dit een risico zou zijn (CGVS, p. 21 en 22). Dat u dit zou zeggen nadat uw broer is moeten vluchten, uw vader in de gevangenis werd vermoord en u maanden ondergedoken moest leven maakt uw problemen met de Ethiopische autoriteiten weinig aannemelijk.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Ethiopië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde medische attesten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze hebben louter betrekking op de diagnose van tuberculose en de behandeling hiervan. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw vluchtmotieven dan ook niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 september 2017 in een eerste middel een schending aan van “artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”).

Verzoeker benadrukt dat hij ernstige vervolgingen en bedreigingen heeft ondergaan in zijn land van herkomst in de context van een langdurig gewapend conflict tussen de Ethiopische regering, in het bijzonder zijn “Liyu” politie, en de opstandige groep Ogaden National Liberation Front (ONLF), wie voor de onafhankelijkheid van de Somalische regio van Ethiopië vecht.

Verzoeker voert aan een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst “omwille van het feit dat hij gedwongen gerekruteerd werd door de Liyu politie, maar van zijn training kamp ontsnapte.”.

Verzoeker haalt de tekst van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan.

Het verzoekschrift stelt dat verschillende bronnen bevestigen dat, zoals verklaard door verzoeker, de Liyu politie voor erge mensenrechtenschendingen verantwoordelijk is, in de Ogaden regio zowel als in de Oromo regio. Verzoeker verwijst naar *"Human Rights Watch, Ethiopia: No Justice in Somali Region Killings APRIL 5, 2017, p6, <https://www.hrw.org/news/2017/04/05/ethiopia-no-justice-somali-region-killings>"*, *"The Hill, "Ethiopia: it is time to stop the reign of terror of the Liyu police", 06/28/16, <http://thehill.com/blogs/congress-blog/foreign-policy/285060-ethiopia-it-is-time-to-stop-the-reign-of-terror-of-the>"* en *"Liyu police raids in Oromia testing Ethiopia's semblance of calm", March 5, 2017, <https://www.opride.com/2017/03/05/liyu-police-raids-oromia-testing-ethiopias-semblance-calm>"*.

Verzoeker verwijst nog naar artikel 48/3, § 5 Vreemdelingenwet en stelt dat hij *prima facie* een nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève. Als gevolg van zijn weigering om zich bij de Liyu politie aansluiten, dus wegens zijn politieke overtuigingen in de brede zin.

Het verzoekschrift stelt dat er genoeg elementen zijn om de vrees voor vervolging van verzoeker in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Er wordt aangevoerd dat het CGVS het *"vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Ethiopië, geen risico loopt het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen."*

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad:

"En tout état de cause, le Conseil considère que, même s'il subsiste un doute sur certains éléments du récit d'asile, ce doute doit profiter au requérant. De façon générale, le Conseil estime en effet que l'analyse de la crainte de persécution alléguée doit primer sur la relation précise et circonstanciée de tous les faits de persécution » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009)."

Verzoeker stelt dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven, en dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat, *"indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordeelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève in de ingeroepen vrezen van verzoeker - quod non - dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade de in de zin van artikel 48/4, §2 a), b), c) van de vreemdelingenwet."*

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire bescherming. Hij vermeldt verder artikelen 2 en 3 EVRM en stelt dat *"de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000, p. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiend uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y ç. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991)."*

Het verzoekschrift betoogt dat *"In casu betwist de Commissaris niet dat de Liyu politie herhaaldelijk mensenrechtenschendingen pleegt in de streek van herkomst van verzoeker, en dat er gevechten zijn tussen de Liyu politie en de ONLF beweging."* Bovendien leidt verzoeker aan tuberculose, voor welke hij een continu behandeling nodig heeft (zie in bijlage medisch attest van Docteur Gervy, Centre Hospitalier de l'Ardenne, 23/12/2016), behandeling die hij in Ethiopië niet verkrijgen zal kunnen.

Deze elementen zorgen er volgens het verzoekschrift voor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2 a), b), c) van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert het verzoekschrift een schending aan van *“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”)”*.

Verzoeker voert aan dat verweerder de onderzoeksplicht geschonden heeft. Waar het CGVS aan verzoeker verwijt dat hij geen bewijs van identiteit neerlegt, stelt verzoeker dat de smokkelaar hem had gezegd het paspoort weg te gooien en dat hij als tiener zich niet durfde verzetten tegen de smokkelaar. Hij benadrukt dat hij een job probeert te krijgen in het opvangcentrum zodat geld naar zijn familie kan sturen, die dan op hun beurt zijn schoolkaart – het enige document dat verzoeker in Ethiopië had – kunnen opsturen.

Verzoeker verwijst naar de *“Guide Et Principes Directeurs Sur Les Procédures Et Critères À Appliquer Pour Déterminer Le Statut Des Réfugiés Au Regard De La Convention De 1951 Et Du Protocole De 1967 Relatifs Au Statut Des Réfugiés, Genève, Décembre 2011, §196 en 198”*.

Waar het CGVS aan verzoeker verwijt dat hij verklaarde minderjarig te zijn toen hij in België aankwam, legt verzoeker uit dat in Ethiopië geboorten niet geregistreerd worden, en dat hij zijn geboortedatum alleen van zijn moeder kende, die hem zelfs haar eigen schatting gaaf.

Verzoeker haalt aan dat de het CGVS vervolgens meent *“dat het niet aannemelijk is dat de Liyu politie verzoeker zou informeerde hebben dat zijn broer zich bij de ONLF aangesloten heeft terwijl ze naar zijn huis kwamen om hem te arresteren.”*. Hij benadrukt te hebben uitgelegd *“dat ze ook zeiden dat ze die mensen die zijn broer hielpen om te ontsnappen arresteert hebben, en dat indien verzoeker en zijn familie niet met hen (de Liyu politie) collaboreren zouden, ze hen ook arresteren zullen (CGVS pl 5). Hij heeft verklaart dat dit een tactiek van de Liyu politie is om mensen te intimideren en bang te maken, zodat ze met hen collaboreren zullen. Bovendien meent de Commissaris dat verzoeker en verschillend vertelstandpunt innam bij de DVZ dan bij de CGVS, wat hij ontkent.”*.

Betreffende de corruptiezaak tegen zijn broer, stelde verzoeker te hebben verklaard *“dat hij alles uitgelegd heeft dat hij erover wist, en dat de overheden gewoonlijk corruptiezaken opmaken wanneer ze iemand vermoeden van iets en arresteren willen (CGVS pl2). in een land waar mensenrechtenschendingen regelmatig gebeuren, en waar de ONLF beweging gewelddadig onderdrukt wordt, is dit niet verbazend”*.

Waar het CGVS meent dat dat de verklaringen van verzoeker omtrent het vervoegen van zijn broer bij het ONLF incoherent zijn, stelt verzoeker duidelijk te hebben gesteld *“dat zijn broer overtuigd werd door de mensen die hem waarschuwden dat hij gearresteerd zou zijn om het ONLF te vervoegen (en hem ook advies gaven) om dit te doen toen ze hem waarschuwden van zijn toekomstige arrestatie) (CGVS pl3 en 18). verklaringen zijn dus niet incoherent,”*.

Aangaande de vaststelling van verweerder dat het opmerkelijk is dat de autoriteiten verzoeker *“vrijlaten en vervolgens inlijven bij de Liyu Police”*, benadrukt verzoeker *“dat hij gearresteerd werd om druk uitoefenen op zijn broer, wie zich misschien overgeven zou of met zijn activiteiten bij het ONLF stoppen zou indien zijn broer wegens hem in gevangenis daar dat hij dit niet deed, Omdat mijn broer niet reageerde, heeft de politie probeert van verzoeker informatie te krijgen, maar hij kon ook geen verder informatie geven. Daarvoor, heeft de politie besloten om hem te rekruteren, om hem als soldaat te laten vechten en in de hoop dat hij nog informatie over zijn broer zou krijgen”*.

Tot slot haalt het verzoekschrift aan dat het CGVS beweert *“dat het feit dat verzoeker het land kon verlaten met een (vals) passpoort in zijn eigen naam aantoont dat hij niet door de overheid gezocht was. Verzoeker heeft tijdens een vergadering in onze kantoor uitgelegd dat, de smokkelaar alles regelde, en dat hij hoopte dat dit geen probleem zou zijn omdat zijn problemen in de Ogaden regio gebeurden (de welke ten dele autonoom is van de hoofregering) eh hij door de hoofdstad Addis Ababa vluchtte.”*.

In hoofddorde wordt gevraagd *“de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling, In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen,*

In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek (onder andere over de onveiligheid in de Ogaden regio, en de mensenrechtenschendingen door de Liyu politie)."

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten:

- “3. *"Liyu police raids in Oromia testing Ethiopia's semblance of calm"*, March 5, 2017, <https://www.opride.com/2017/03/05/liyu-police-raids-oromia-testing-ethiopias-semblance-calm/>)
4. Human Rights Watch, *Ethiopia: No Justice in Somali Region Killings* APRIL 5, 2017, p6, <https://www.hrw.org/news/2017/04/05/ethiopia-no-justice-somali-region-killings>).
5. The Hill, *"Ethiopia: it is time to stop the reign of terror of the Liyu police"*, 06/28/16, <http://thehill.com/blogs/congress-blog/foreign-policy/285060-ethiopia-it-is-time-to-stop-the-reign-of-terror-of-the>
6. *Medisch attest van Docteur Gervy, Centre Hospitalier de l'Ardenne, 23/12/2016*".

Ter zitting legt verzoeker volgende stukken neer:

- "- school kaart in Ethiopië*
- school resultaten boek in Ethiopië*
- Engels kursus certificaat in Ethiopië*
- Foto van hem in Ethiopië (Somali regio)*
- attest van de ouderlingen dat hij in gevangenis zat (in origineel spraak, vertaling zal volgen)".*

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart Ethiopië te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Ethiopische autoriteiten.

2.4.2. Uitgezonderd de door verzoeker ter zitting neergelegde documenten in verband met zijn school (zie *infra*), laat verzoeker na enige identiteits- of reisdocumenten aan te brengen, noch brengt hij elementen aan over zijn maandenlange detentie en zijn vlucht. De bewijslast berust in beginsel nochtans bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker verklaard heeft dat hij een geboorteakte en identiteitskaart in Ethiopië heeft, doch deze niet neerlegt. Nochtans liet verzoeker documenten opsturen uit Ethiopië, waardoor niet kan worden ingezien – noch licht verzoeker toe – waarom hij zijn identiteitsbewijzen niet liet meesturen, temeer verzoeker gewezen werd op het belang van identiteitsdocumenten voor zijn asielaanvraag.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet kon aangeven welke landen hij was doorgereisd van Griekenland tot België (verklaring DVZ, punt 31). Nochtans kan van verzoeker wel degelijk verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Dat verzoeker geen enkel land kan opnoemen dat hij zou doorkruist hebben, doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder aan zijn verklaringen omtrent zijn voorgehouden reisweg en aan de bewering dat de smokkelaar verzoeker in Griekenland verplicht heeft zijn paspoort weg te gooien. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoeker zijn reispaspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verborgen te houden.

2.4.3. Vooreerst kan uit het administratief dossier blijken dat verzoeker over zijn leeftijd heeft gelogen en zich bij zijn aankomst in België als minderjarige voordeed terwijl hij op 15 juli 2017 een leeftijd had “*van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar*” (zie beslissing dienst Voogdij van 26 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering bij zijn asielaanvraag op 8 juli 2016 en tijdens het interview bij de DVZ geboren te zijn op 3 mei 1999 (verklaring DVZ, punt 4). Bij de DVZ geconfronteerd met de resultaten van het leeftijdsonderzoek, stelt verzoeker, “*Ik ben het hier niet mee eens. Ik ben minderjarig. Ik heb mijn familie proberen contacteren om mijn officiële geboorteakte op te sturen. Misschien heb ik volgende week mijn documenten.*” (verklaring DVZ, punt 4). Op het gehoor bij het CGVS gevraagd wanneer hij geboren is, antwoordde verzoeker louter “96” (gehoorverslag van het CGVS van 31 mei 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 3). Aldus kan blijken dat verzoeker aanvankelijk gepoogd heeft zich anders voor te stellen dan in werkelijkheid. Dit tast zijn geloofwaardigheid aan.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat geboorten niet geregistreerd worden in Ethiopië en dat verzoeker zijn geboortedatum gewoon van zijn moeder weet, is dit een loutere bewering die bovendien door verzoeker wordt tegengesproken nu hij bij de DVZ verklaarde dat zijn officiële geboorteakte in Ethiopië ligt.

2.4.4. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen op andere essentiële punten eveneens tegenstrijdig en onaannemelijk, vaag en weinig doorleefd zijn. Zo kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn aankomst in België (zie vragenlijst CGVS) verklaarde dat hij Ethiopië is ontvlucht, nadat zijn broer beschuldigd werd van corruptie en deze – gewaarschuwd voor de hoge straffen – hierop besloot te vluchten om vervolgens uit teleurstelling in de Ethiopische autoriteiten lid te worden van het ONFL. Op een dag, voordat de autoriteiten weet hadden van verzoekers broers recente lidmaatschap bij het ONLF, vielen deze verzoekers huis binnen en namen ze zijn vader mee. Wanneer de autoriteiten erachter waren gekomen dat verzoekers broer bij het ONLF was, kwamen ze nogmaals bij verzoeker thuis, waarbij verzoeker werd meegenomen (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Bij het CGVS stelde verzoeker dat hij niets wist over de situatie van zijn broer, tenzij wat de autoriteiten hem hebben gezegd (CGVS-verslag, p. 17-18). Het valt echter niet te rijmen dat verzoeker bij de DVZ vanuit het perspectief van zijn broer vertelt en zelfs zijn gevoelstoestand beschrijft – dat deze is gevlucht uit schrik voor de hoge straffen op corruptie en zich uit teleurstelling bij het ONLF aansloot – terwijl hij enkel informatie zou verkregen hebben van de Liyu Police. Dergelijke vaststellingen doen verzoekers relaas verzinnen voorkomen. Dit klemt te meer nu het niet aannemelijk is dat de Liyu Police dergelijke details over verzoekers broer zou hebben uitgelegd op de dag dat deze zijn vader en vervolgens verzoeker zelf kwamen arresteren (CGVS-verslag, p. 7, 12, 13 en 16).

2.4.5. Tijdens de uiteenzetting van zijn relaas bij het CGVS, vertelt verzoeker dat zijn broer beschuldigd werd van corruptie, doch gewaarschuwd werd door clangenoten van de subclan Reer Isak bij de autoriteiten, die hem niet wilden arresteren maar hiertoe gedwongen werden (CGVS-verslag, p. 8). Opnieuw kan niet worden ingezien hoe verzoeker over dergelijke details kan uitweiden, nu hij verklaarde dat hij louter wat informatie zou hebben vernomen van de autoriteiten tijdens de arrestatie van zijn vader en hemzelf. Dergelijke vaststellingen bevestigen slechts het verzonnen karakter van zijn relaas.

2.4.6. Voorts stelt verzoeker dat de beschuldigingen van corruptie aan het adres van zijn broer mogelijks gefabriceerd werd door de autoriteiten omdat hij misschien het ONLF zou steunen (CGVS-verslag, p. 12). Gevraagd of verzoeker enig idee had waarom de autoriteiten verzoekers broer opeens zouden verdenken van betrokkenheid bij het ONLF, antwoordde verzoeker *"Ik geloof, de reden is mijn broer altijd vond hij onlf in zijn hart goed, niet alleen hij, alle mensen hielden ervan, maar ze zijn onderdrukt, iedereen is bang dat dit gebeurd, dat is alles dat wat we werden gezegd of wat we konden zien"* (CGVS-verslag, p. 13). Verzoeker uit slechts loutere veronderstellingen en slaagt er niet in concrete aanwijzingen over zijn broers banden met het ONLF aan te reiken. Dergelijke algemene verklaringen kunnen dan ook bezwaarlijk overtuigen.

2.4.7. Verzoekers bewering dat zijn broer het ONLF mogelijks zou hebben vervoegd, wordt verder ondergraven nu verzoeker bij de DVZ, en aanvankelijk ook bij het CGVS, liet uitschijnen dat zijn broer zich bij het ONLF had aangesloten – *"De mensen van de Liyu politie van Ogandenië kwam er achter dat mijn broer aanhanger is van ONLF"* (vragenlijst CGVS, punt 3.5); *"ik had zijn nummer niet, hij (verzoekers broer) was met onlf in de bush"* (CGVS-verslag, p. 9) –, doch na doorvragen verklaarde dat zijn broer louter werd *"geadviseerd"* om zich bij het ONLF te voegen (CGVS-verslag, p. 20). Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij deze informatie, dat zijn broer geadviseerd werd om te vluchten en zich bij het ONLF te voegen, had vernomen van de Liyu Police in de nacht van zijn arrestatie (CGVS-verslag, p. 20) en dat hij geen verdere informatie heeft vernomen over zijn broer dan wat de Liyu Police hem vertelde (CGVS-verslag, p. 18). Dergelijke verklaringen zijn in strijd met verzoekers eerdere stelling dat de personen, die verzoekers broer hadden gewaarschuwd dat de autoriteiten hem zouden arresteren, hadden bevestigd dat hij daadwerkelijk bij het ONLF ging (*"het was later geverifieerd dat hij erbij ging, zij die hem overtuigden hebben dat geverifieerd"*, CGVS-verslag, p. 13). Verzoekers incoherente verklaringen aangaande het lidmaatschap van zijn broer bij het ONLF en de wijze waarop verzoeker deze informatie zou vernomen hebben, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn loutere verklaringen hieromtrent.

2.4.8. Gelet op voorgaande maakt verzoeker de beweerde problemen van zijn broer met de Ethiopische autoriteiten, noch diens lidmaatschap bij het ONLF aannemelijk. Gezien verzoekers voorgehouden problemen met de autoriteiten steunen op de vermeende problemen van zijn broer, zijn deze evenmin geloofwaardig.

2.4.9. Ook verzoekers verklaringen, waarbij hij stelt dat de autoriteiten hem hebben vrijgelaten en vervolgens ingelijfd bij de Liyu Police – waarna verzoeker tijdens een training kon wegllopen –, zijn niet aannemelijk (CGVS-verslag, p. 9). Zo gaf verzoeker slechts vaag aan dat de autoriteiten een broer tegen een broer wilden laten vechten en slaagde hij er niet in toe te lichten waarom de autoriteiten precies verzoeker wilden rekruteren (CGVS-verslag, p. 19). Dat verzoeker trachtte te verduidelijken dat ze door hem te rekruteren en te laten vechten tegen het ONLF altijd zouden winnen omdat ofwel verzoeker ofwel zijn broer zou omkomen, houdt immers geen steek, nu de kans dat verzoeker daadwerkelijk tegen zijn broer zou vechten minimaal is. Bovendien zou het meer aangewezen zijn verzoeker in de gevangenis te houden, indien de autoriteiten verzoeker werkelijk om het leven hadden willen brengen. Hiermee geconfronteerd, stelde verzoeker *"ze willen veel vliegen in een klap slaan, ze hoopten informatie te krijgen van mij dat zou leiden tot arrestatie"* (CGVS-verslag, p. 19). Er kan echter niet worden ingezien hoe het rekruteren van verzoeker – die geenszins op de hoogte is van de situatie van zijn broer, nu alle informatie die verzoeker heeft van de Liyu Police zelf komt –, hen meer informatie zou kunnen verschaffen. Verzoekers verklaringen kunnen aldus niet overtuigen.

2.4.10. Verzoekers beweerde problemen met de autoriteiten worden nog verder ondergraven nu hij verklaarde Ethiopië met een paspoort op zijn eigen naam via de luchthaven te hebben verlaten (CGVS-verslag, p. 4, p. 10). Verzoeker stelde hierover louter *"dat was niet mijn keuze, het was de man (smokkelaar) die het paspoort regelde, ik wist niet eens dat het een risico zou zijn dat mijn naam daarom zou zij, ik dacht dat alles in orde was, en god nam me veilig van daar"* (CGVS-verslag, p. 21-22).

Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker er zo gerust op was via de luchthaven onder zijn eigen naam zijn land te ontvluchten, indien zijn broer werkelijk is moeten vluchten, zijn vader in de gevangenis werd vermoord, hijzelf opgesloten en gefolterd werd en nadien maanden moest ondergedoken leven. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat het de keuze was van de smokkelaar om op dergelijke manier het land te verlaten, doet hieraan geen afbreuk. Dergelijke vaststellingen doen aldus fundamenteel afbreuk aan zijn vrees voor vervolging vanwege de Ethiopische autoriteiten en ondergraven aldus zijn beweerde nood aan internationale bescherming.

2.4.11. De door verzoeker ter zitting neergelegde documenten - "*school kaart in Ethiopië*", "*school resultaten boek in Ethiopië*", "*Engels kursus certificaat in Ethiopië*", "*Foto van hem in Ethiopië (Somali regio)*", "*attest van de ouderlingen dat hij in gevangenis zat (in origineel spraak, vertaling zal volgen)*" – kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande. Bovendien kunnen de schoolkaart, de schoolresultaten, het certificaat en de foto hoogstens aantonen dat verzoeker school heeft gelopen in Ethiopië en er gewoond heeft, wat niet betwist wordt, maar kunnen deze geenszins verzoekers beweerde problemen staven. Wat betreft het attest van de ouderlingen, stelt de Raad vast dat dit document niet vergezeld is van een (eensluidend verklaarde) vertaling. Het stuk wordt dan ook conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen.

2.4.12. De door verzoeker neergelegde medische attesten, zowel bij het CGVS als bij zijn verzoekschrift, doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze hebben louter betrekking op de diagnose van tuberculose en de behandeling hiervan en kunnen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aldus niet doen ombuigen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangegeven medische redenen om zijn land te verlaten, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Verzoeker dient voor de beoordeling van de door hem ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.4.13. Waar verzoeker aan het verzoekschrift de documenten "*Human Rights Watch, Ethiopia: No Justice in Somali Region Killings APRIL 5, 2017, p6, <https://www.hrw.org/news/2017/04/05/ethiopia-no-justice-somali-region-killings>*", "*The Hill, 'Ethiopia: it is time to stop the reign of terror of the Liyu police', 06/28/16, <http://thehill.com/blogs/congress-blog/foreign-policy/285060-ethiopia-it-is-time-to-stop-the-reign-of-terror-of-the>*" en "*Liyu police raids in Oromia testing Ethiopia's semblance of calm*", March 5, 2017, <https://www.opride.com/2017/03/05/liyu-police-raids-oromia-testing-ethiopias-semblance-calm>" toevoegt, stelt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.4.14. Wat betreft de verwijzing in het verzoekschrift naar arresten van de Raad, gaat verzoeker eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft. Bijkomend kan worden herhaald dat door de devolutieve kracht van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.4.15. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

2.4.16. Waar verzoeker een schending van artikelen 3 en 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

2.4.17. Naar luidt van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker licht niet hoe artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie betreft, dienstig kan worden aangevoerd.

2.4.18. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op zijn asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het formuleren van bouté beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.4.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.5.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie, hetwelke bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen”*, dient te worden opgemerkt dat dit artikel eveneens inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangegeven medische redenen kunnen geen aanleiding geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient voor de beoordeling van de door hem ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.5.4. Uit de door verzoeker neergelegde stukken (*“Human Rights Watch, Ethiopia: No Justice in Somali Region Killings APRIL 5, 2017, p6, <https://www.hrw.org/news/2017/04/05/ethiopia-no-justice-somali-region-killings>”*, *“The Hill, “Ethiopia: it is time to stop the reign of terror of the Liyu police”, 06/28/16, <http://thehill.com/blogs/congress-blog/foreign-policy/285060-ethiopia-it-is-time-to-stop-the-reign-of-terror-of-the>”* en *“Liyu police raids in Oromia testing Ethiopia’s semblance of calm”, March 5, 2017, <https://www.opride.com/2017/03/05/liyu-police-raids-oromia-testing-ethiopias-semblance-calm/>”*) kan niet blijken dat in Ethiopië een situatie voordoet dat beantwoordt aan de criteria in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK